

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Ple del Parlament

VIII legislatura / Primer període / Divendres, 24 de novembre de 2006

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable

Sr. Ernest Benach i Pascual

Sessió núm. 2

Segona i darrera reunió

SESSIÓ NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a ***. Presideix el president del Parlament, acompanyat

dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major / la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, d'Educació i Universitats, de Cultura, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat José Montilla Aguilera, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/08) (continuació)

D'acord amb l'article 127 del Reglament de la cambra, i amb el que s'ha convingut amb els portaveus, el debat tindrà lloc de la següent manera. Un representant de cada grup parlamentari pot intervenir durant trenta minuts. L'ordre en què intervindran els grups serà de major a menor. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ho farà al final. El candidat pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps. Quan el candidat respondrà individualment a un dels diputats que haurà intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi ha resposta a les rèpliques, que també serà sense limitació de temps, el grup pot contrareplicar durant cinc minuts.

Tal com es va acordar amb els representants dels grups parlamentaris, la votació per a la investidura del candidat a la presidència de la Generalitat no es farà abans de les sis de la tarda. Si no se suscita cap objecció, aquesta votació serà pública i per crida, d'acord amb l'article 89 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, membres del Govern, senyores i senyors diputats, senyor candidat, en primer lloc m'agradaria –que em sembla que és el que correspon en una sessió plenària d'aquestes característiques–, m'agradaria poder felicitar tots els membres de la cambra, totes les diputades i tots els diputats, per la seva molt recent elecció com a membres del Parlament de Catalunya, i felicitar-los i felicitar-nos perquè tots plegats som part d'una part de la voluntat del poble de Catalunya i de la sobirania del poble català.

També voldria fer una altra felicitació a títol personal al senyor José Montilla. El senyor José Montilla serà, amb molta probabilitat, designat, proclamat president de la Generalitat de Catalunya avui mateix. Jo el felicito a nivell personal, perquè –diguem-ho clar– aquest és el més alt honor que se li pot concedir a qualsevol ciutadà del nostre país. I aquest honor, per les circumstàncies que hi han portat, avui correspon a vostè. I a vostè, toca, encara que sigui a títol personal, també felicitar-lo.

Vostè arriba en aquesta investidura de la mà d'un nou tripartit. Se'ns va explicar ahir mateix. Tenen tot el dret a constituir-lo. Per això estem aquí. Aquesta és una sessió del Parlament de Catalunya que en ús de les seves facultats i d'acord amb les lleis diu exactament que vostès, aquest tripartit i, per tant, aquesta investidura, tenen tot el dret a tirar-la endavant.

Ara bé, simplement formulo una pregunta. No creuen que el poble de Catalunya també tenia dret abans de les eleccions, abans de l'1 de novembre, a saber quines eren les seves intencions reals? No creuen que el poble de Catalunya també tenia dret a saber exactament què estava votant el dia 1 de novembre? Si poques hores després d'aquest dia 1 de novembre vostès ja van anunciar aquest nou tripartit, i a més a més el van anunciar per raons ideològiques, com que se suposa que les ideologies no canvien en setanta-dues hores, és que vostès això ja ho tenien fet. És legítim i legal, però no s'havia d'haver dit abans això, si de fet ja la intenció, o més que la intenció, era exactament aquesta?

Vostès exerceixen el seu dret per repetir el tripartit. Res a dir. El poble de Catalunya –que també té la seva importància, m'imagino–, no ha pogut exercir el seu dret a saber que estava votant, ja abans del dia 1 de novembre, la repetició d'una fórmula

fracassada. Ha prevalgut un dret legítim, absolutament legítim, que és el dret dels partits, sobre un altre dret, que jo crec que també és legítim, que és el dret del poble de Catalunya.

Vull fer una excepció en el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el senyor Saura perquè, ells sí, van tenir el coratge de dir exactament què és el que s'estava votant i què és el que es volia fer. I, per tant, aquesta excepció que faig honora, per la paraula donada, Iniciativa per Catalunya i concretament el seu candidat, el senyor Joan Saura.

Convergència i Unió passa a l'oposició. La decisió de les cúpules del tripartit, els dirigents del tripartit, així ho han decidit, i no hi ha res a dir. I encara que a alguns els sorprengui, no ens en queixem. Perquè en democràcia –en democràcia, tan important és la funció del govern com és la funció de l'oposició. I no només important, sinó també, a més a més, necessària. Ja hem demostrat que quan havíem d'estar a l'oposició actuaríem amb sentit de país. I ho seguirem fent, perquè nosaltres som així. Si d'alguna cosa ens queixem és, precisament, que aquest dret que té el poble de Catalunya abans d'anar a votar aquest cop no hagi estat ni tan sols mínimament respectat per part dels dirigents de dos partits d'aquesta cambra parlamentària.

Serem, com els deia, constructius en les formes i, a més a més, constructius també en els grans temes de país. Ara bé, suposo que no els sorprendrà si dic que també serem contundents, i si cal implacables, contra el desgovern, contra la mediocritat i contra la falta d'ambició per al nostre país, això també.

I també exercirem com a primera força política d'aquest país, perquè encara que estiguem a l'oposició –hi som i no ens en queixem, i farem d'oposició–, el resultat del dia 1 de novembre és molt clar: Convergència i Unió va guanyar a gairebé el 90 per cent dels municipis d'aquest país, per cert, inclosa la capital de Catalunya, Barcelona, la ciutat que ens acull avui. Per tant, no només farem d'oposició. Farem d'oposició cada cop que calgui, però a més a més Convergència i Unió, com a indiscutible primera força política d'aquest país –i aquí, senyor president de la Generalitat, ja no hi ha discussió, aquest cop, entre els vots i els escons–, com a primera força política d'aquest país farà i exercirà el lideratge que ens pertoca, perquè hi tenim dret per mandat popular, que és el mandat més important que hi ha a qualsevol democràcia. I

no només hi tenim dret, hi tenim també l'obligació. Exercirem, per tant, aquesta doble funció.

Ahir, senyor candidat, vostè va fer una defensa explícita del tripartit. Hi va dedicar una part molt substancial del seu discurs. Fins i tot ens va parlar que aquest tripartit havia provocat, havia endegat transformacions profundes. Jo n'hi diré una: aquest tripartit, tal com ha actuat –i em dol que vostè no ho reconegués, encara que fos amb altres paraules–, aquest tripartit ha estat una fàbrica d'abstencionistes, una autèntica fàbrica d'abstencionistes. L'abstenció ha crescut gairebé set punts en tres anys, i això ha passat tres anys després que les anomenades forces de progrés governessin per primera vegada el nostre país. Vostès creuen que aquest, realment, és un indicador de bona salut democràtica? No hi ha res a dir en aquest sentit, més que fer alguna referència genèrica sobre el debat estatutari o no sé quantes altres coses més, amb relació a l'abstenció?

I vull recordar que aquest tripartit –vostè hi va dedicar una part molt important de la seva intervenció i, per tant, no tinc més remei que fer-ho jo també–, aquest tripartit..., que vostè va analitzar el primer, descansa sobre un fracàs molt important que no ens inventem nosaltres. I el fracàs, vostès mateixos el poden observar, també. Un Govern que fa sis mesos es va trencar. Per cert, els expulsats del Govern ara tornen al Govern de la mà dels que els varen expulsar: premi a la coherència política.

Segon, aquest debat d'investidura té lloc un any abans del que tocava. Avançament de les eleccions com a conseqüència del trencament del tripartit.

Tercer, els dos principals referents del tripartit, el Partit Socialista i Esquerra Republicana, perden gairebé un 25 per cent del seu suport electoral.

I quart, el líder del tripartit, en manifestacions fetes molt recentment –les vaig llegir fa un parell de dies–, diu que ningú –ningú, eh?, ningú és molt poca gent, eh?–, ningú li va demanar que tornés a repetir.

Una fórmula de tant d'èxit, com vostè ens va descriure ahir, com pot ser que acabi d'aquesta manera? Fins i tot vostè mateix, suposo que en un acte de sinceritat, senyor Montilla, va advertir als seus diputats que no hi hauria una segona oportunitat.

Per tant, està clar: si no hi haurà una segona oportunitat és perquè vostès també són conscients que això ha anat molt malament.

Ara ens proposen un tripartit dos, un altre tripartit. No nego que a les cúpules dels partits tot això els pot convenir. Ara bé, una pregunta que potser és una mica ingènua, no? Vostès creuen que aquesta fórmula realment és bona per a Catalunya? És a dir, la consideració del país, quant ha pesat en aquesta decisió? Perquè de fórmules n'hi havia d'altres de possibles. Vostès creuen que aquesta, realment –independentment dels interessos molt legítims de les cúpules dels partits, eh?–, vostès creuen que realment aquesta fórmula és la que és bona per a Catalunya? Creuen que és bo –i el que li diré, senyor Montilla, li ho dic amb tot el respecte personal que vostè sap que li tinc, eh?, estem parlant de consideracions polítiques–, vostès creuen que és bo que el president de la Generalitat, el futur president de la Generalitat, sigui una persona que quan s'ha presentat davant del poble de Catalunya, no ha convençut? No ha convençut ni els seus, ni allà on s'esperava que hi hagués una mica més d'expectativa o de suport electoral a la candidatura que vostè ha representat.

Vostè ahir ens parlava de valors personals seus, i jo n'hi ha alguns que els conec i que els valoro, a més a més. Ara bé, ens parlava de la relació entre l'esforç i el resultat. Vostè creu realment que és bo per a Catalunya que el president, en aquest cas, sigui una persona que no ha estat capaç de demostrar –quan tocava, que era en les eleccions i es presentava sol, com a única formació política, separat del tripartit en aquell moment–..., que hagi tingut el fracàs que ha tingut? És bo per a Catalunya repetir una fórmula de govern que des del punt de vista del prestigi de les nostres institucions i de la credibilitat de les nostres institucions està clarament sota mínims?

Vostès potser ho faran millor que en l'anterior etapa. No ho sé, ja ho veurem. Tant de bo, des d'una òptica de país. Ara bé, vostès saben perfectament que aquesta fórmula, el tripartit, és una fórmula que encara que ho faci una mica millor, li costarà molt d'arribar a aixecar aquest nivell de prestigi i de credibilitat de les mateixes institucions catalanes, que està sota mínims. Per tant, era bo insistir en una fórmula, des d'aquesta òptica de país que vostès saben que costarà molt més d'arribar a inflar el mateix prestigi del país? És bo repetir una fórmula que en aquest moment –jo sento

dir-ho així, eh?, senyor Maragall, però les coses són com són–, és bo repetir una fórmula que en aquest moment ha portat a una imatge de Catalunya a dintre del conjunt de l'Estat que és la pitjor dels darrers trenta anys? Mai havíem estat tan malament, des d'un punt de vista d'imatge a Espanya. Mai. I mirin que han passat èpoques dolentes, eh? Però com aquesta, cap. I això que era un dels grans propòsits del tripartit que ara acaba.

És bo que el president de la Generalitat, el nou president, sigui una persona que fa pocs mesos, com a ministre, en aquest cas i com a pertanyent a un Govern, el Govern espanyol, va arribar a presentar recursos en el Tribunal Constitucional contra lleis aprovades per aquest Parlament de Catalunya, votades pel seu partit, com per exemple la Llei de l'audiovisual? Tot això és bo per a Catalunya? Jo crec que no.

Bé, vostè ahir ens va dir que sentia passió de servei públic. I és una passió absolutament lloable. Hi ha molta gent que la sent, aquesta passió, començant pels funcionaris, gent que volen destinar, dedicar tota la seva vida en aquest servei públic. Ara bé, jo crec que una persona que dirigeix un país, més enllà de la passió pel servei públic, el que ha de tenir és una passió pel país, una passió per Catalunya, que suposo que vostè té, encara que no la va expressar en aquest termes. I no només passió pel seu país, sinó sentit del que és el seu país. I jo estic segur que si aquesta passió i aquest sentit l'hagués viscut amb tota intensitat en aquests dies ...

Fitxer 2

...vostè probablement no hauria promogut un nou tripartit ni optaria a la residència de la Generalitat. Ahir en el discurs ens va dir que vostè ens proposaria una Catalunya de primera.

Jo, sincerament, després d'escoltar-lo i de rellegir el seu discurs ahir a la tarda, vaig arribar a entendre que ens estava descrivint una Catalunya de segona. Diuen que la volen de primera, però la descriuen de segona. El seu programa és un programa farcit d'equilibris, de poder intern i d'enormes contradiccions i, a més a més, amb una manca absoluta de grans prioritats, jo vaig intentar descobrir allà quines eren les grans prioritats del seu projecte de país i no las vaig trobar. Jo n'hi assenyalaré cinc,

que em sembla que són les que, en aquest moment, s'hauria de fer-hi front amb tota l'energia, no?

Primer, tot el que és la demografia del nostre país, que vol dir: no només el tractament de la immigració, que també, d'una manera més clara, d'una manera valenta, d'una manera rotunda, sinó, a més a més, les polítiques de natalitat, no se'n va fer ni una, de referència. No podem fiar tot l'increment de la demografia de Catalunya a les polítiques d'immigració, i no vaig veure amb prou èmfasi, dintre d'aquest gran apartat de la demografia, tot allò que és la cohesió del país, i la cohesió del país no vol dir només que la gent s'entenguin entre ells, que és la convivència, la cohesió del país vol dir que s'han de compartir uns valors propis del conjunt del país, que són aquests valors que poden fer una Catalunya de primera, i un govern i un president han d'intentar per tots els mitjans que tinguin a la mà, que aquests valors compartits siguin els que sobresurten en el conjunt de la seva acció de governs, més enllà de les decisions administratives.

O una segona gran prioritat, un país modern preparat i competitiu, vaig trobar a faltar que vostè fes una anàlisi, que és el que toca fer ara, jo crec, una anàlisi sobre com s'ha de canviar el nostre model econòmic, perquè d'aquí deu anys puguem seguir dient que aquest país ha crescut econòmicament, com ho ha fet en els deu darrers,; i això comporta una sèrie de variacions importants des del punt de vista de l'acció de governs i de la mentalitat del país; ni una referència, pràcticament, a tot això.

O, tercer. Un país –i aquí sí que va fer algunes referències, després hi esmentaré un parell de minuts– on la llei suprema d'aquest país sigui la dignitat de cada una de les seves persones. Vostè es va referir molt a polítiques socials, però va faltar un frontispici, va faltar un gran objectiu de país, un país on la dignitat humana, on la dignitat de cada persona sigui la seva llei suprema. I això què vol dir? Vol dir una societat inclusiva i una lluita sense quarter contra l'exclusió. I això evidentment són polítiques socials, però són més que polítiques socials, també és una actitud conjunta del Govern. I, un país, des d'aquest punt de vista de la dignitat i del benestar i de progrés social i de la justícia social, que sàpiga que el benestar depèn en part dels poders públics, però que també requereix una gran implicació de la societat sencera i,

per tant, una invitació en aquests sectors més dinàmics o més compromesos del conjunt del conjunt del nostre país a treballar, també, pel benestar de tota la seva gent. Aquests sectors hi són i aquests sectors han d'estar al costat, no al darrere, han d'estar al costat de l'acció del Govern i al costat de l'acció d'un futur president de la Generalitat. Un país que sàpiga situar-se –jo hauria assenyalat també aquesta prioritat– al món, de ser un referent, de ser un referent de prestigi, com altres vegades ha estat Catalunya, un referent de bon fer, de bones pràctiques. Algunes vegades ho he il·lustrat de la manera següent.

Un país que quan la gent se'l miri a tot el món, i quan la gent es miri el que és Europa, i concretament quan es mirin el que és el sud d'Europa, que la gent diguin: «Escolta'm, això, Catalunya, aquest país encara que sigui petit, aquest és el país que realment val la pena.» Aquest és un país situat al món que és referent, un país que quan la gent se'l mira diuen «aquest, en aquest s'hi ha d'anar a treballar, en aquest s'hi poden fer inversions, aquest val la pena imitar, aquest és un exemple, aquest pot ser un model». Aquesta és la Catalunya situada al món que nosaltres creiem que en aquest moment val la pena, doncs, impulsar.

O, finalment, un país que tingui una personalitat pròpia, no només diferenciada, sinó valuosa per ella mateixa, una personalitat pròpia de pes, que aplegui, a més a més, les voluntats de tanta i tanta i tanta gent i que sigui un referent per a la gent de dintre i, per tant, aquesta personalitat col·lectiva forta ha d'estar basa en la cultura, perquè el gran fet diferencial de Catalunya ve, sobretot, per l'àmbit de la cultura i de la llengua i d'altres coses, però, sobretot, del que és la nostra realitat cultural.

Aquí va faltar tota l'energia del món, senyor Montilla, i tota la visualització del que és un programa de govern realment ambiciós, o una presidència ambiciosa, conjuntament al costat de governar-nos, de la vocació de autogovernar-nos a nosaltres mateixos –després hi farà una referència–, d'autogovernar-nos a nosaltres mateixos, perquè malgrat les circumstàncies del moment, Catalunya segueixi tenint un somni que té dret a mantenir-lo, que és que acabi sent una nació plena enmig del concert de les nacions del món. Això no hi era, en el seu discurs, no dic amb aquestes paraules, perquè cada u té les seves, no hi havia els conceptes, no hi havia les

realitats. Això sí, era la recitació d'un *collage* de mesures inconnexes, d'un programa –si em permet dir-ho així– gris i d'un programa amorfa, li faltaven clarament prioritats, li faltaven els grans temes, el que la gent del nostre país pugui arribar a copsar i saber cap on aniran aquests, quines són les grans coses que volen fer.

No li parlaré en aquest primer torn d'alguns exemples d'aquestes grans contradiccions del seu propi programa, almenys dos sí, per això, molt ràpidament. Vostè va citar la posició a Europa, jo li vull recordar que vostè presidirà un govern on dos dels tres socis van votar en contra de la Constitució europea, no només en presidirà un amb un partit que va en contra de l'Estatut, sinó que, a més a més, en presidirà un altre de dos socis que van anar en contra de la Constitució europea, i ens parlen d'un govern que vol posicionar-nos a Europa? Sota quins paràmetres conjunts? En què comparteixen vostès la idea d'Europa?

Ara, és clar, com a *collage*, val, com a summa d'interessos de partits? També val, com a distribució de càrrecs de poder? També val. Però és bo per a Catalunya que hi hagi un govern d'aquests característiques?

Un altre exemple, que va quedar simplement amagat allà al mig: tot el tema de les infraestructures. Jo recordo, senyor Montilla, i jo m'ho vaig creure, ingenu de mi, vostè va dir: «Jo no pactaré amb ningú que no estigui disposat a fer el quart cinturó.» Se'n recorda, d'això? Com que vostè és un home de paraula i no de..., perdó, vostè és un home de fets i no de paraules, però les paraules, aleshores, sempre han d'anar d'acord amb els fets, jo recordo perfectament això, perquè ho va repetir moltes vegades. I, el faran, el quart cinturó? O no el faran? Perquè si no recordo malament uns diuen que ha de ser un carrer major, els altres diuen que no s'ha de fer, i vostès diuen que sí. I poso el quart cinturó com a punt emblemàtic de tot un reguitzell d'infraestructures que vostè no va citar i no havia de citar, però sí que li recordaré una altra cosa.

Va citar una cosa que se'n diu Pla d'infraestructures aprovat, per cert, pel Govern aquest passat estiu. Sap com es va aprovar, aquest Pla d'infraestructures? Vostè en aquella època era ministre i no sé si va estar al cas, es va aprovar per part d'un dels dos partits dels Govern, perquè ja només n'hi havia dos, Iniciativa, si no recordo

malament va dir que no, i, per tant, va ser un pla d'infraestructures que va tirar endavant sense que el mateixa Govern, només a dos, ja hi estigués d'acord. I ara em cita aquest Pla d'infraestructures com a referent de l'acció del seu proper Govern? Que volen condemnar aquest país al fet que no pugui prosperar i modernitzar-se des d'un punt de vista absolutament important? Ei! I les infraestructures òbviament s'han de fer bé, ningú diu que s'hagin de fer actuacions destraleres, no és un problema de més ciment sí, o més ciment no, el ciment que calgui, però ben posat. El que calgui perquè aquest país vagi endavant i per una altra cosa que vostès encara no han entès, perquè si algun dia volen repartir una mica més de riquesa, primer l'han de crear. La riquesa no els caurà del cel, i perquè es creï riquesa no la crearan vostès ni nosaltres en aquest Parlament, la crearan les empreses d'aquest país i els treballadors, i aquesta gent que són la gent que estan col·lapsats per tot arreu necessiten una mica més d'atenció del seu Govern, també, entre altres coses.

I li podria seguir amb aquest reguitzell de contradiccions i d'exemples de tota mena, però el que vull dir és que aquest Govern està muntat, senyor Montilla, sobre la contradicció i sobre els equilibris de repartiment intern del poder, no sobre les prioritats autèntiques d'aquest país, ni sobre el temps, –per dir-ho així– d'ambició nacional que en aquest moment es requereix.

No cal que li esmenti, per exemple, una cosa absolutament sorprenents. Vostè, i aquí fa bé –i aquí fa bé– continua la línia engegada pels governs de Convergència i Unió sobre anar donant cada vegada més importància a la Universitat i a la Recerca i a la Innovació. Ara bé, encara avui no sabem si vostès tindran un departament, una conselleria específica per tractar aquests temes, perquè si aquests temes són de la màxima importància, valdria la pena saber si realment vostès ja han decidit, a hores d'ara, que tinguin un departament d'universitats i recerca, per cert, subsumit ara dintre d'un macrodepartament on també hi ha educació i vostès saben perfectament que un conseller o una consellera que hagi de portar molts temes i, a més a més, la Universitat i la Recerca difícilment arribarà a tot arreu. És una prioritat de país sí o no? Doncs, si ho és ha de ser una prioritat de govern, i les prioritats de govern també s'estructuren a partir de l'organigrama del mateix govern.

Vostès, tinc la sensació que ens proposen un govern de la Generalitat que, sobretot, sigui una gestoria, això sí, una gestoria aplicada, una gestoria que no faci massa soroll, que no es faci notar massa, però que aparqui els gran temes conflictius. I, en aquest sentit, això equival a un govern de suma zero des del punt de vista de l'ambició nacional. I nosaltres creiem que un govern de suma zero des del punt de vista de l'ambició nacional no és el govern que en aquest moment necessita el nostre país i la seva gent.

Vàrem entendre una prioritat important, aquesta sí que la vàrem entendre, que és la de les polítiques socials i ho celebrem, encara que no van quedar massa ben organitzades ni massa ben definides, hi ha un fil roig que són polítiques socials. Jo, el que els he de dir, ja sé que no els agradarà gens, però el que els he de dir, i si fan una mica d'exercici objectiu ho acabaran comprovant, és que les polítiques socials que vostès proposen en gairebé el cent per cent dels casos són polítiques socials que s'han fet en aquest país durant més de vint anys (*Veus.*), sí, sí, són polítiques socials que s'han fet durant més de vint anys, la majoria, pràcticament totes, en qualsevol cas, totes les importants i les que tenen impacte de veritat. Ja sé que vostès les voldrien canviar, perquè sembla que no hi creuen, però les acaben aplicant. I saber per què les acaben aplicant? Perquè saben que són les bones –saben que són les bones. Escolti'm, si volen els parlo de dos o tres exemples: en educació, el Pacta nacional de l'educació. Aquest és el model de Convergència i Unió (*Rialles.*), sí, sí, aquest és el model de Convergència i Unió que vostès combatien i que, al final, apliquen –que vostès combatien i que al final apliquen. Vagin rient, vagin rient, però és exactament així. El que passa que segurament els dol intel·lectualment, perquè vostès segurament ho volien canviar to, però entre els jutges i alguns altres no ho han pogut canviar.

O la sanitat, i aquí m'adreço més amb el PSC i el PSC em sembla que no riurà tant, perquè saben que el que vaig a dir no és veritat. No és veritat que la sanitat d'aquest país durant vint anys s'ha estat organitzant a través de pactes de fons entre Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya? No em diguin que no, no em diguin que no. Això ha estat així per les voluntats també del mateixa Govern de Convergència i Unió en aquella època. I, escolti'm, era un bon tresor del país, sí, era

un bon tresor del país sotmès a totes les dificultats que vostès vulguin, com tota la sanitat del món, també les més avançades. Però que es pactés això de la forma que s'va pactar a gairebé tot el territori, també a la ciutat de Barcelona en aquest cas, això era una bona manera de fer les coses, i tanta riota que va provocar, i tants aldarulls, en el seu moment, aldarulls pacífics òbviament, aldarulls parlamentaris, tot aquell sistema de complements per a les persones que tenien pensions baixes, és que no les estan aplicant vostès també ara? És que els ajuts a les famílies per parelles amb criatures petites, que tan van criticar en el seu moment, ara resulta que vostès mateixos no les estan aplicant? Tot això ho va començar Convergència i Unió i ho va implantar Convergència i Unió. On estan les grans diferències?

Doncs, miri, jo crec que les grans diferències venen, sobretot, per allò que en podríem dir el sentit d'anticipació.

Fitxer 3

Nosaltres en aquestes polítiques hi creiem, fa molts anys, les vàrem aplicar; vostès hi han anat creient a mesura que ha passat el temps.

I ara els dic una altra cosa: es molt possible que en aquests propers temps o d'aquí a uns anys, com a mínim, vostès algunes que en aquest moment estem diem, però no perquè les diem nosaltres –no perquè les diem nosaltres–, sinó perquè s'estan aplicant a la majoria dels països europeus i, a més a més, per part de governs molt diferents des del punt de vista de les seves ideologies clàssiques, és molt possible que aquestes coses que ara estem dient vostès acabin també aplicant-les en el futur. Tot el que descansa sobre la llibertat d'escollir, sobre la corresponsabilitat, sobre els drets i deures, des del punt de vista de l'organització de l'estat del benestar. És la realitat que està imperant a Europa.

Dos punts finals. Senyor José Montilla, crec que el Govern que vostè està organitzant és el pitjor govern per desenvolupar l'Estatut d'Autonomia, el pitjor. I li ho dic amb tota claredat. El presidirà una persona que en l'Estatut no hi va creure. Jo avui m'estalviaré tota mena de detalls, perquè no vénen al cas, però vostè sap que dintre del Partit Socialista qui més va combatre la idea que sortís un estatut realment ambiciós

d'aquest Parlament va ser vostè. Ara vostè serà el president, el menys convençut serà el president de la Generalitat, que ha d'aplicar el nou Estatut. Però és que, a més a més, el vicepresident del Govern, figura una mica curiosa, perquè resulta que no existeix en l'ordenament jurídic actual, no?, i, en canvi, n'hi ha un altra de molt clara, que és el conseller primer, que a vostès això, doncs, ara no ho tenen en compte. Després de tantes lleis i no sé quantes històries, resulta que en el moment que tornen a organitzar un tripartit el conseller primer desapareix del mapa, no? Per què deu ser? Doncs, el vicepresident del Govern, en aquest cas el senyor Carod-Rovira, no només no hi creu, sinó que l'ha combatut. Quan dic «ell», no vull dir ell, vull dir ell i el seu partit i els seus dirigents i segurament algú altre de més destacat en aquest «no» i en aquesta voluntat d'obstrucció de l'Estatut. M'estalvio –ho tinc aquí– de recordar els deu punts –m'estalvio de recordar els deu punts– que Esquerra Republicana feia servir per anar contra l'Estatut. Llegits aquests deu punts, creguin-me, amb la combinació d'un president, que era el que menys hi creia, i d'unes persones que el van combatre aferrissadament, vostè creu que a través d'aquest nou Govern es pot desenvolupar amb credibilitat aquest nou Estatut d'Autonomia? Jo crec que no.

El darrer punt que voldria esmentar es un punt, diguem-ne, de filosofia general del seu discurs. Vostè ahir ens va venir a dir..., i jo li agraeixo la seva sinceritat, perquè, a més a més, va ser d'aquesta manera, no?, no hi havia massa embuts, ni massa arestes en el seu discurs en aquest sentit. Jo li agraeixo la sinceritat, encara que estem a les antípodes del que vostè defensa, des del punt de vista que aquest Estatut pactat, l'Estatut del 2006, de fet, és l'estació final de trajecte de la construcció nacional de Catalunya. Vostè ens va venir a dir que tot això de l'autonomia i de l'autogovern, doncs, està en un punt important, per tant, desenvolupem-lo, ocupem-nos d'altres coses i a partir d'aquí aquest és el nostre programa. Sobta més que això fos fervorosament aplaudit per altres formacions polítiques d'aquest hemicicle, aquest dir: «Aquest és el programa que acaba amb la construcció nacional de Catalunya.»

Ens va parlar del fil roig..., ens va parlar del fil roig dels presidents de la Generalitat, i va fer, diguem-ne, tota la seqüència en aquest sentit, es va declarar, poc o molt, dipositari hereu de tots els presidents que la mateixa Generalitat ha tingut, no?, des de Francesc Macià fins a l'actual president Maragall. Amb l'excepció del senyor

Maragall, que, com que està aquí, doncs, jo no puc opinar, i molt menys per ell, jo li puc dir dues coses: primer, cap d'ells –cap d'ells– hauria certificat que un estatut com l'actual era l'estació final de trajecte de la construcció nacional de Catalunya, cap d'ells. I cap d'ells se li hauria acudit dir mai el que li vaig sentir a dir aquest estiu: «Ara s'ha de parlar menys de Catalunya i més dels catalans.» Això, senyor Montilla, ho ha dit vostè: «s'ha de parlar menys de Catalunya i menys dels catalans.» Cap d'aquests presidents, amb l'excepció feta del president Maragall, que jo en tinc la meva opinió, però que evidentment no hi puc, en aquest moment, entrar, perquè ell és aquí. Cap d'aquests presidents hauria dit mai que s'havia de «parlar menys de Catalunya i més dels catalans.» Cap d'ells,...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...perquè tots saben perfectament o tots sabien perfectament que no hi ha Catalunya sense catalans i no hi ha catalans sense Catalunya, i que una cosa no porta a l'altra, perquè no hi ha cap contradicció, no es tracta de més/menys, menys una cosa, més l'altra. La personalitat pròpia del país, la identitat de Catalunya, aquesta identitat que vostè diu que no s'ha d'estar repetint cada vegada, perquè això és un signe, ve a dir, dèbil del patriotisme o una mica passat de moda, aquesta identitat de Catalunya està perfectament en consonància dintre d'aquella idea dels valors compartits, perfectament...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...en consonància –acabo de seguida, senyor president, gràcies per la seva indulgència–, aquesta identitat, aquesta personalitat col·lectiva del poble no està en dissonància, està en consonància amb la construcció de l'edifici, la construcció de l'edifici social.

Per tant, senyor Montilla, vostè serà president i jo no. Jo li demano una cosa, més enllà del seu discurs d'ahir, dediquis a l'edifici, perquè tots ens hi hem de dedicar, que l'edifici sigui fort, que sigui sòlid, que sigui un edifici on la gent d'aquest país s'hi pugui sentir acollida i que sigui un edifici on la gent pugui progressar. Preocupis també de l'ànima, ocupis també de l'ànima, perquè un país i un govern, però sobretot un país, no són solament edificis, parets mestres i el que sigui; un país també és l'ànima de la seva gent, que vol dir les emocions, els sentiments, els ideals, els anhels, els somnis compartits de tot aquest país.

I acabo amb una cita del president Maragall, que no és d'ell exactament, però que està en l'Estatut d'Autonomia nou. El president Maragall ens ha enviat, ha tingut aquesta gentilesa, un llibre que recull l'Estatut nou. Sap què hi ha posat el president Maragall en la portada? Hi ha posat això: «El Parlament de Catalunya, recollint el sentiment i la voluntat de la ciutadania de Catalunya, ha definit Catalunya com a nació d'una manera àmpliament majoritària.» La Constitució espanyola, en l'article segon, reconeix la realitat nacional de Catalunya com a nacionalitat. M'és molt familiar aquesta frase, com vostès poden comprendre, no? Doncs bé, jo li agraeixo, al president Maragall, que en un punt, diguem-ne, de tramesa important sobre el nou text estatutari, en aquesta portada en lloc de posar-hi coses de l'edifici, que n'hi podia haver posat moltes, des dels drets i deures fins a les competències, fins al finançament, fins a la projecció exterior, tot el que vostès vulguin. El president Maragall aquí hi ha posat: Catalunya és una nació. Una nació que té ambició i que no vol quedar aturada en aquest discurs que vostè ahir ens va fer.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula...*(Pausa)*, té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla per a respondre al president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, molt honorable president del Parlament. President de la Generalitat, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats..., senyor Mas, li agraeixo la seva felicitació.

Vostè ha fet referència que els catalans i catalanes tenien el dret a conèixer abans de les eleccions, abans del dia de les eleccions, les opcions respecte a la política d'aliances de les formacions polítiques, suposo que també de la seva –suposo que també de la seva. Dic això, perquè, miri, vostè ha parlat, i també jo li agraeixo el to que ha empleat, que segurament haguéssim hagut de fer alguns més autocrítica, autocrítica, per exemple, respecte a la baixa participació, al vot en blanc, que vostè atribueix en exclusiva a l'acció del Govern. Suposo que tampoc no aniria malament –repeteixo–, tot i que jo li he ofert una disposició al diàleg al dia d'ahir sobre els grans temes de país, temes a alguns dels quals vostè hi ha fet referència, altres que tenen a veure amb el desplegament estatutari, amb l'organització territorial, amb la Llei electoral, amb la immigració, a la qual vostè s'ha referit, amb la recerca.

Dic això que jo li agraeixo el to, perquè també he de reconèixer que vostè ha demostrat que des de l'oposició, dic durant aquests tres anys, també es pot ser molt útil a Catalunya. Tots sabem i reconeixem que l'Estatut no hagués estat possible sense el seu concurs, entre altres coses, perquè requeria, com vostè sap, una majoria qualificada. Per tant, no m'imagino un desplegament de l'Estatut que no parteixi d'un gran esforç de diàleg, que amb mi el trobarà, i particularment un esforç amb el primer partit de l'oposició. Ho vaig dir ahir, i per mi no quedarà.

Repeteixo, també aniria bé que, al marge que hi ha altres formacions polítiques que han fet autocrítica, no cal fer-la aquí en el Parlament, el que estem debatent és una altra cosa, no?, que vostès també ho fessin, que examinessin una mica per què s'han quedat sols, perquè segurament no és casualitat. Vostè avui no ha parlat de falta de legitimitat i de legalitat, i jo li ho agraeixo, però repeteixo que vostès també haurien de fer alguna autocrítica sobre les seves actuacions, perquè si no és evident que es trobaran durant molts anys en la situació en què es troben ara: sols. I vostès sobre això –repeteixo– haurien de reflexionar. Perquè vostès no poden quedar-se atrapats pel passat, vostè no s'ho pot permetre; sincerament crec que el país tampoc, perquè

vostè representa a milers de ciutadans que esperen de vostè, especialment de vostè, una resposta madura, una resposta democràtica. Vostè no representa només a Artur Mas o a Convergència, Catalunya li reclama un pas al front al servei del país. Però repeteixo que això requereix també un cert, com diria, abandó de la malenconia, un mirar al futur, perquè, evidentment, de la frustració no surt res positiu. I, per tant, li animo que sigui valent i que trenqui amb el desànim, perquè en el futur Govern d'Entesa i en aquest president trobarà la mà estesa, sincerament, per arribar a acords i desplegar junts grans temes de país.

Miri, vostès s'han referit al meu discurs com un discurs previsible, avorrit sense passió. Diguem, ha dit vostè: «No ha posat passió, no ha posat sentiments.» Ha fet vostè referència a la part final del discurs. Però he de dir que en gran part les mateixes paraules que vostè ha utilitzat ara les va utilitzar fa tres anys contra el senyor Pasqual Maragall. Discursos que van ser òbviament diferents, perquè tant ell com jo som força diferents i els nostres discursos d'investidura, tot i compartir l'ambició de país, són diferents, van ser diferents en la forma i en el fons.

Fitxer 4

Vostès, en definitiva, tornen a repetir arguments que són els mateixos. Segurament perquè confonen el debat i la crítica amb uns certs prejudicis –si vostès m'ho permeten. Segurament per això vostè ha fet referència, entre altres coses, que jo no he exposat un model de país, ho fet sense passió, sense ambició, no?

Miri, jo conec el país. Segurament la meva experiència vital és diferent de la seva –és obvi, no?. I la meva manera, també, de conèixer, d'estimar i de lluitar per Catalunya també ha estat diferent al llarg dels anys. Jo conec Catalunya des de la perifèria de Barcelona. L'he viscuda des de la recuperació democràtica, no? Des de la lluita pels barris i per ciutats més dignes i més pròsperes. Conec Catalunya des de la vida municipal, des de baix. Conec Catalunya també des de les institucions. A mi m'han escollit democràticament, sempre; mai a dit.

Conec la Catalunya real. Vostè diu que no he explicat un model de país. Jo he de dir que sí que tinc un model de país. Un model de societat justa, equilibrada, de progrés; un model de país que no pot ser més que la suma col·lectiva de cada projecte personal, i que penso..., quan penso en el país penso en els set milions de catalanes i catalans.

Vostè diu que Convergència i Unió passa a l'oposició perquè les cúpules del tripartit ho han decidit. Miri..., és una manera de veure les coses. Segurament és perquè els ciutadans ho van decidir, perquè si vostè tingués seixanta-vuit diputats, vint més dels que té, això no es produiria.

Vostès han continuat parlant que qui guanya les eleccions és qui té la legitimitat per governar. Vostès ho han dit una vegada i una altra durant aquests dies. Vostè ha reclamat aquest dret per al diputat que encapçalava la llista que va obtenir més suport electoral, segurament oblidant que el nostre país és un país amb una democràcia parlamentària..., especialistes de vostès i també d'altres partits, també del que jo represento, han seguit cursos als Estats Units, però segurament entre les coses que han après allà, molt valuoses, no ho dubto, n'hi ha una que és important tenir-la en compte, i és que, a diferència dels Estats Units, aquí estem davant d'una democràcia parlamentària i no d'un sistema presidencialista.

Miri, Convergència i Unió passarà a l'oposició entre altres coses, perquè té un 31 per cent de vots, li falten vint escons per tindre la majoria suficient per poder governar, i vostè capaç de trobar-los. No n'ha estat capaç tot i que ho ha intentat, i és legítim que així sigui.

Segurament, també, tenim present les contradiccions que això pot generar. Vostè ha parlat de les contradiccions dels tres partits i s'ha oblidat que vostè ha intentat, també legítimament, fer majoria amb un partit que va votar en contra de la Constitució europea i que va votar en contra de l'Estatut. Vostè, d'això, segurament, d'aquesta contradicció, s'ha oblidat.

Miri, jo estic absolutament que a aquest govern li interessarà el país en el seu conjunt, no exclusivament a les cúpules dels partits, com vostè ha parlat. I que és un govern que estarà en condicions, entre altres coses, a més a més de fer front al programa

que ahir vaig presentar i al programa que hem concertat els tres partits polítics, que vostès coneixen, a més a més, d'abordar també aquesta imatge, certament deteriorada de Catalunya, no atribuïble, com vostè sap, exclusivament a l'acció del govern de Catalunya, senyor Mas; atribuïble també a molts altres factors, i suposo que vostè ho sap perfectament, els interessos que hi ha hagut fora de Catalunya i que han tingut altres formacions polítiques i alguns mitjans a presentar una imatge de Catalunya que no es correspon amb la realitat, i el meu govern farà tots els esforços per tractar de recuperar i de millorar aquesta imatge.

Miri, jo..., certament vaig dir que tinc vocació de servei públic. Vocació de servei als demés i no crec que això sigui un demèrit, ni crec que sigui incompatible amb les qüestions que vostè ha posat damunt de la taula, per abordar grans..., els grans temes de país, també. La demografia..., vostè diu que no vaig referir-me ahir a la demografia i a la immigració. Repeteixo: m'hi vaig referir a bastament, i, a més a més, vaig proposar un pacte nacional per a la immigració. El que espero, a més a més..., que per part de vostès hi hagi predisposició a abordar-lo, amb mesures concretes, que també vaig exposar, així com també en el tema de les polítiques de suport a les famílies, que vostès diuen que són continuadors... El problema és que vostès es van quedar exclusivament amb declaracions, en molts casos. Amb declaracions molt maques, però després al pressupost aquestes prioritats mai figuraven. Ara hi ha figurat. Ara hi ha hagut un increment substancial dels recursos destinats a les polítiques de suport a les famílies, perquè les prioritats es demostren no exclusivament fent proclames, no exclusivament amb paraules sinó amb fets, i el govern de Pasqual Maragall això ho ha fet, i aquest govern continuarà, diguem, en aquesta estela, incrementant notablement les polítiques de suport a les famílies. I vaig fer propostes concretes ahir, que vostès segur que si repassa les notes hi trobarà..., en la que fa referència a la necessitat que hi hagi més escoles bressol; que hi hagi més suport a les famílies, als fills de les famílies i de les famílies monoparentals i de les famílies nombroses, fins als vuit anys.

Jo em vaig referir també als temes que tenen a veure amb la competitivitat. Vostè diu que no ho vaig fer; vaig fer referència al full de ruta que significa l'acord, que en el seu moment va liderar el conseller Castells. El país necessita continuar impulsant aquest

acord de manera concertada amb els sindicats i amb els empresaris; ha de fer un esforç addicional per la recerca, pel desenvolupament, per la innovació, destinant-hi més recursos; per la internacionalització de les nostres empreses i de manera molt singular per les petites i mitjanes empreses. En definitiva, també tractant de reforçar tot el teixit productiu català, absolutament important per generar riquesa, perquè estic d'acord amb vostè que si no hi ha riquesa no es pot repartir, perquè es pugui repartir, primer s'ha de generar riquesa i això el meu govern ho tindrà molt present.

Possibilitats..., també vaig fer referència al paper de Catalunya a Europa i al món, i vaig fer referència també a temes essencials per al meu govern com seran la cultura, com seran un conjunt d'actuacions que figuren detallades per millorar les infraestructures culturals de Catalunya, per donar suport als creadors, perquè hi hagi més paper per part de la societat civil a l'hora de definir les polítiques culturals, amb la creació del Consell de la cultura i de les arts.

Miri, vostè ha parlat d'algunes contradiccions concretes; ha fet referència al Quart Cinturó, per exemple. Vostè sap que aquesta és una infraestructura que no fa la Generalitat, que la fa l'Estat. És una infraestructura que, és més, s'està fent –s'està fent, senyor Mas. És una infraestructura que té un primer tram Abrera - Terrassa que està en aquest moment algunes..., el tram Viladecavalls - Terrassa adjudicat; el tram Olesa - Viladecavalls també licitat; el tram Abrera - Olesa pendent de licitació; un tram Terrassa - Sabadell - Granollers que en aquests moments s'està revisant el traçat i fent els estudis pertinents... Aquest és un projecte que ja està en marxa, senyor Mas. Que ja està en marxa i figura en la dotació pressupostària, entre altres coses al pressupost que ja ha aprovat el Congrés dels Diputats.

El Pla d'infraestructures..., el Pla d'infraestructures que va aprovar el govern és el Pla d'infraestructures del conjunt del govern i serà la fulla de ruta del proper govern, el desplegar, el desenvolupar les previsions d'aquest Pla d'infraestructures, i vaig fer referència concreta, precisament ahir, en la meva intervenció.

Vaig acabant..., la universitat i la recerca: miri, l'important no és com s'organitza, com s'organitza la recerca; vostè sap que a Espanya i a Europa hi ha molts exemples, molts exemples..., i no coincidents, necessàriament, sinó divergents. L'important és si

la recerca és una prioritat del conjunt del govern i si el govern i el seu president lideren aquesta política i li puc assegurar que això serà així. La recerca, el desenvolupament, la innovació són absolutament fonamentals perquè l'economia catalana sigui una economia competitiva. Se lo puc ben bé assegurar.

I serà una prioritat..., i serà una prioritat, també, no exclusivament en paraules sinó en fets, des del punt de vista pressupostari, per convergir amb Europa a l'any 2010 i arribar o tractar de superar el 2 per cent del PIB.

Miri..., me n'alegro que hi hagi coincidència, vostè deia, en el tema de les polítiques socials. Vostè ha parlat que són continuació de les de Convergència, jo dic que n'hi ha algunes que són continuació... No partim de zero, mai. Igual que aquest govern no partirà de zero, partirà per la feina feta pel govern de Pasqual Maragall, de la feina feta; una feina, en el terreny de les polítiques socials molt avançada, amb nous instruments, com és l'Estatut; amb més recursos, amb millor finançament, amb un millor reconeixement de la nostra identitat i també, evidentment, amb la planificació pertinent que s'ha fet al llarg d'aquests anys.

Vostès han parlat que, òbviament, el gran acord per l'educació en el nostre país, el Pacte, s'ha fet ara però que vostès ho comparteixen. Me n'alegro, perquè estarem en condicions, si és així, de desplegar-lo, d'impulsar-lo. Però miri, aquest Pacte es va produir..., es va produir ara..., no es va produir en els anys, els vint-i-tres anys de govern nacionalista. S'ha produït durant aquesta etapa de govern, iestic absolutament convençut que no sols era necessari sinó que, a més a més, és un Pacte que tindrà una llarga durada.

Miri..., vostè ha dit que per desenvolupar l'Estatut aquest govern estarà no precisament en bones condicions, perquè vostè diu que jo no creia..., per cert, segurament això té a veure amb què jo volia retallar l'Estatut, segons vostè... Ara, no tant, segurament, com el que vostè va acceptar, eh? Això també ho dic..., ho dic sincerament. (*Aplaudiments.*) Ho dic i cal exclusivament repassar les hemeroteques, eh?, repassar les hemeroteques. (*Veus de fons.*) Jo no he dit, en cap cas, durant el meu discurs, que l'estació final..., que l'Estatut, aquest Estatut, fos l'estació final de res; serà segurament l'estació final de molts dels que estem aquí –no ens enganyem–

, però cada generació ha de tenir la possibilitat de fixar-se les seves metes, i les metes per al seu país.

Aquest programa que presentem és un programa per governar Catalunya durant la propera legislatura, senyor Mas. Amb les vistes posades, evidentment, en el mig plaç, però és per governar Catalunya i per atendre les prioritats de Catalunya durant el període d'aquesta legislatura, dels propers quatre anys

Fitxer 5

...[i això] no implica que les formacions polítiques amb les quals compartirem govern hagin de renunciar als seus objectius, als seus programes màxims. Faltaria més! Pactem perquè som diversos, perquè no som una formació política, som tres formacions polítiques i tenim coincidències però també tenim divergència. Faltaria més! Sinó seríem un sol partit. Ens hem posat d'acord per governar Catalunya amb unes prioritats recollides en un programa de govern, apuntades en el meu discurs d'ahir, amb horitzó que és el de quatre anys. Per tant, l'estació final de res. Les futures generacions han de tenir la possibilitat legítima de fixar-se noves metes.

Miri, jo he fet referència als presidents. Vostè diu que cap president dels que em vaig referir ahir hauria dit allò que «tocava parlar menys de Catalunya i més dels catalans», perquè certament van units, i és veritat, Catalunya sense els catalans no existiria. Que és una nació. Una nació perquè Catalunya per a mi és una nació. No dic ara, també vostès si repassen les hemeroteques trobaran aquesta definició en boca meva fa molts anys –molts anys–, més anys dels que vostè es dedica a la política, per cert, no? Ho dic per pura i simplement per puntualitzar, no és cap demèrit, eh? Però, per a mi és una nació des de fa molts anys, i una nació no deixa de ser una altra cosa que una comunitat de persones en un territori determinat, amb unes característiques determinades, amb uns trets determinats que s'autoorganitza, que s'organitza per autogovernar-se.

Per tant, evidentment, que Catalunya i els catalans van units, però, miri, ho deia en el sentit que al final l'important, realment, són les persones, per a mi, les persones. I això és la referència que jo volia fer.

Ens dedicarem, per tant, a l'edifici, certament, a l'edifici i a les persones que han d'habitar l'edifici, i a l'ànima de les persones i als seus sentiments, i als seus anhels i als seus somnis. Faltaria més! Entre altres coses perquè jo els tinc també. Ho sap vostè? Jo els tinc. Ambició de país, d'un país millor, d'un país més cohesionat, d'un país amb més justícia social, d'un país més just, més lliure. I per això treballarem. No des de la gestoria. No, no. Des del Govern de Catalunya. Amb fermesa. Ja ho veurà vostè. Amb dedicació, amb esforç, amb voluntat de diàleg, amb la mà estesa. Una mà estesa que sàpiga vostè que la tindrà al llarg dels propers quatre anys.

Estic convençut que podem treballar, des del Govern i des de l'oposició, per a Catalunya i per als catalans.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor candidat, hi ha coses que vostè m'atribueix que he dit que jo no he dit en cap moment i, per tant, doncs, això és difícil, aleshores, de respondre, no? Jo sempre he parlat d'un Govern legal. Sempre ho he fet. Sempre he parlat d'un Govern legítim. Sempre ho he fet, perquè conec perfectament les normes. Vostè s'imagina algú que les conegui millor les normes? Encara que només sigui perquè... Miri, guanyant dues vegades les eleccions jo no he pogut ser president. Per tant, miri si m'hi conec –miri si m'ho conec– que aquí estic, i, a més a més, aquí estic, senyor Montilla, felicitant-lo a títol personal. M'entén? Miri si me les conec les normes. I no només em conec les normes parlamentàries, em conec les normes d'allò que se'n diu el *fair plaire* i fins i tot, sense presumir gens, eh?, també les normes de la bona educació. I això és el que he fet, simplement. Les normes me les conec molt bé.

Vostè sap que jo no he plantejat un problema de normes, no està en discussió, les normes són les que són, jo el que he plantejat és un altres tema completament diferent, i vostè això no tenen arguments per negar-ho pel que veig. Vostès han definit aquest nou tripartit per raons ideològiques, el senyor Saura ho va plantejar d'aquesta manera. Res a dir. Escolti'm, si tenen tot el dret del món a plantejar-ho des d'aquest

punt de vista. Però, diguin-me una cosa, i no penso per mi, perquè, escolti'm, jo ja tinc perfectament assumit quin és el nostre paper en aquest moment, pensin una mica amb la gent que va anar a votar el dia 1 de novembre. Si era per raons ideològiques, com vostès han dit, vostès creuen que la ideologia dels partits pot canviar amb setanta-dues hores? Vostès creuen que això és veritat? Algú s'ho empassa això?

I, per tant, escolti'm, si era ideologia, doncs, ja ho era abans, i si ho era abans no hi havia equidistàncies. Per què no van tenir el coratge de fer com va fer el senyor Saura?, que és molt més honest i molt més honrat. Sí, sí... No... Perdonin, perdonin, perdonin... Políticament parlant –políticament parlant. (*Remor de veus.*) Políticament parlant, deixin-m'ho dir així. És que és veritat.

O dit d'una altra manera. Escolti'm, si era per raons ideològiques era evident que vostès això ja ho tenien fet aleshores, no? I per què no hi havia, aleshores, un cap de llista de l'entesa? I per què no hi havia un programa conjunt de l'entesa? Perquè almenys així la gent hauria sabut exactament què estava votant... Clar, jo no entenc que hi pugui haver equidistància, sincerament, i que al cap de quaranta-vuit o setanta-dues hores es justifiquin per raons ideològiques els pactes que s'han fet. Perquè, aleshores vol dir que no n'hi ha gens d'equidistància, vol dir que el que hi ha és amagar una cosa que no interessa que se sàpiga.

I saben per què no interessa que se sàpiga? I vostès ho saben molt bé. Perquè el tripartit està tan desacreditat en l'opinió pública que si vostès arriben a esmentar la possibilitat de tornar-lo a fer d'una manera oberta i sincera avui no tindrien ni seixanta-vuit diputats. Aquesta és la raó de fons. I això no és un problema de llei, senyor Montilla, aquest no és un problema de lleis.

I, dit això, jo he assumit la nostra part d'autocrítica, vostè no està atent segurament als nostres actes, i no té perquè estar-ho perquè té molts feina, no?, per altra banda, i ho entenc molt bé, però nosaltres hem fet l'autocrítica que ens pertocava. I una part de la nostra autocrítica sap quina és? No haver estat capaços nosaltres –nosaltres–, –això no és pas culpa seva, no–, no hem estat capaços «nosaltres» de convèncer a més gent perquè anés a votar i que votés a favor de Convergència i Unió.

Miri si és clara l'autocrítica. I no m'importa gens formular-la en el mateix Parlament de Catalunya. Ho he dit públicament en més d'una ocasió, ho torno a dir ara. Ara, estem jutjant el seu discurs, senyor Montilla, el candidat a president és vostè, no sóc jo, i al seu discurs no hi havia ni una sola autocrítica, ni un gran d'autocrítica, ni un. En cavi hi havia una defensa explícita a favor del tripartit, que ara ja és història, i que continua. Per tant, escolti'm, si tanta defensa explícita hi havia del tripartit, per què no el van defensar més abans de les eleccions? Ara és fàcil defensar-lo, perquè ara ja no s'hi juguen cap vot. Abans era més difícil i vostès ho amagaven contínuament. Estàvem parlant d'això, que no té res a veure amb allò altre.

Amb qui pactaria Convergència i Unió, diu vostè, que nosaltres no ho vam dir. És veritat, nosaltres vam dir amb qui no pactaríem, i vostès tenien decidit que amb Convergència i Unió tampoc hi pactarien, i no ho van dir –no ho van dir, no ho van dir. Home!, almenys ara –almenys ara– diguin la veritat, almenys ara que ja no s'hi juguen gaire cosa. No ho van dir en cap moment que no pactarien amb Convergència i Unió. Per què? Perquè si haguessin dit que no pactarien amb Convergència i Unió, com deia el senyor Saura, que ell sí que ho deia, sap quina era la resultat? Que tothom hauria entès que hi hauria un altre tripartit.

Per tant, escolti'm, no ens vinguin amb romanços ara, les coses són com són. Ja els he dit que hi tenen tot el dret del món –hi tenen tot el dret del món–, no es discuteix. Jo he sortit en defensa, i crec que ho puc fer, entre altres coses perquè som la força més votada, jo he sortit en defensa d'un conjunt de persones d'aquest país que crec que també tenien dret a saber, exactament, des d'aquest punt de vista, si el vot a determinats partits no serviria en cap cas per pactar amb Convergència i Unió.

Vostè ens diu que estem sols i que hem de reflexionar. Molt bé, molt bé, doncs, ja reflexionarem. Però, mirin, saben què passa?, que la nostra reflexió ja l'hem feta –ja l'hem feta–, des de fa molt temps –des de fa molt temps. Vostès ens poden dir que realment estem sols després d'aquests últims tres anys de col·laboració amb vostès? Vostè, senyor Montilla, s'atreveix a dir això des d'aquesta tribuna? Que nosaltres estem sols després de tot el que hem fet amb vostès? El president Maragall pot dir que Convergència i Unió està sola? O quan ell ens va cridar a tot el que ens havia de

cridar, i va durar molts mesos tot allò, quina actitud va trobar el president Maragall amb Convergència i Unió? Ferma? Segur. Ambiciosa? Segur. No fàcil? Segur, però quina actitud va troben en Convergència i Unió el president Maragall?

Vostès ens diuen que estem sols? Estem sols pel que vostès els hi convé, però quan es tracta de parlar del país no estem sols, aleshores som molt necessaris. Aquí perquè teníem, com vostè diu, la majoria aritmètica que feia possible l'Estatut, però a Madrid, senyor Montilla, i vostè estava a Madrid, no teníem aquesta majoria aritmètica, Convergència i Unió no era necessària a Madrid per aprovar l'Estatut des d'un punt de vista de l'aritmètica parlamentària –aquesta famosa aritmètica que determinen les lleis, no?–, no érem necessaris. I on va ser Convergència i Unió?

Va estar sola també en aquell moment contemplant l'espectacle de com es tramitava un Estatut tremendament complicat a la resta d'Espanya? Va estar sola en aquell moment o no va estar sola? A qui va cridar el Partit Socialista –tot ell, perquè vostès també hi eren, eh?, llavors no hi havia diferència entre el PSC i el PSOE en aquell moment, en aquell moment, fins i tot, de desesperació? I no em facin parlar de determinades coses perquè les conec molt bé –les conec molt bé, les conec molt bé– i no les penso explicar en aquest moment.

Però el que no estic disposat a admetre, senyor Montilla, el que no estic disposat a admetre és que diguin que Convergència i Unió està sola, perquè Convergència i Unió sempre que ha estat cridada a pactes importants ha estat allà, poden contemplar des de l'oposició com el govern de torn s'estavellava, però ens ha preocupat més que s'estavellés un país sencer que no pas un govern concret. I per això hem estat allà. Aquí, a Catalunya, i a Madrid. Al costat seu, des seu partit. No ens poden dir, vostès, que nosaltres estem sols, no ens ho poden dir, perquè és mancar absolutament a la veritat.

Vostè és un home, diu, de paraula i conseqüent, faci el favor de ser conseqüent també en aquesta... Altra cosa és que a vostès els convingui que Convergència i Unió estigui sola per a determinades coses. A efectes de governar és evident que vostès no ens volen, és molt evident, però a efectes d'ajudar perquè els grans temes vagin endavant aleshores no només ens han volgut sinó que, a més a més, ens han

demanat que hi poséssim la cara primer nosaltres, i sobretot nosaltres. I li hem posada, i hem rebut bastants bufetades, i se'ns ha dit coses que a nosaltres que som nacionalistes catalans no ens agraden gens, i ens dolen al cor.

Se'ns ha dit «traïdors», com qualsevol català que va a pactar a Madrid alguna cosa important. M'entén? I la cara li hem posat nosaltres. I, per cert, ara que el senyor Iceta fa demostracions d'un mínim d'afecte, no? Si, escolti'm, si tant, tant, tant, no hi vam posar la cara el senyor Iceta... Rellegeixi les declaracions... vaja, les manifestacions fetes i que consten en acta en diverses sessions del Congrés dels Diputats en la tramitació de l'Estatut com agraïa el paper de Convergència i Unió. I no només l'agraïa, sinó que el valorava...

Fitxer 6

I el valorava molt. Ara, escolti, de sols, res de res –de sols, res de res. I lamento no poder explicar més coses en aquest moment, perquè encara demostrarien que de sols res de res –de sols, res de res.

Dos temes finals, o tres. Dos o tres temes finals. Quan s'ha analitzat l'actuació sectorial, vostè anava dient que vostè fa referència a tot. No li he pas dit que no hi fes referència. Escolti'm, va ser un discurs d'una hora i mitja i en allà pràcticament hi surt tot. No li he dit que no hi fes referència. Jo el que li he volgut fer entendre és que crec –crec–, em puc equivocar jo i pot estar encertat vostè, no?, però almenys aquesta és la meva opinió. Quan un candidat a la Presidència de la Generalitat ve al Parlament a ser investit i explica un projecte, crec que, si a més a més és la primera vegada que ho fa i a més a més no té una experiència de govern, en aquest cas de govern de la Generalitat al darrere, en aquell moment, ha d'explicar, encara que sigui a grans trets, quines són les grans prioritats del seu projecte per al país. I crec que vostè ahir va fer això que li he dit: un *collage* de moltes i moltes coses, que algunes d'elles deuen estar molt bé i que ja anirem veient en el pas del temps, però que en allà no hi havia un relat. Allà no hi havia un projecte que, poc o molt, es pogués entendre. Jo li he intentat explicar destriant de tot això que vostè va dir i de coses que són pròpies de Convergència i Unió quines són les grans prioritats que crec que té aquest país en

aquest moment i formulades de la manera que les hem formulades. Simplement això. Per tant, no es tracta d'entrar un punt o un altre punt. Ara, un parell de coses sí que els vull dir.

Vostè diu: «Ara s'ha notat molt més el tema de les polítiques socials perquè hi han més diners». Home, això ha estat una constant en la història dels últims trenta anys, o dels últims vint-i-cinc anys. A cada legislatura hi havia més diners pels acords de finançament diferent que s'anaven fent i a cada legislatura governés qui governés es posaven més recursos en les polítiques socials. O és que vostès es pensen que els recursos que posàvem nosaltres l'any 2000 en polítiques socials eren els mateixos que els de l'any 85? És clar que no, i vostès ho saben molt bé perquè ara ja han gestionat el pressupost de la Generalitat.

I una altra cosa, i aquí m'adreço més al president Maragall. Se'n recorden del debat d'aquell estiu del 2001 del nou model de finançament, avui vigent –avui vigent–, amb el senyor Pascual Maragall des d'aquesta tribuna dient: «Us heu venut el finançament; no tindrem ni un euro més». Doncs, escolti'm, si amb el mateix model vostès poden pujar més d'un 60 per cent el pressupost en tres anys, deu voler dir que d'algun euro més com a conseqüència d'aquells pactes de l'estiu del 2001 sí que hi devien ser, no?, o no? O ni aquest reconeixement ara es pot fer, després de les mentides que van dir? Mentides –mentides. Mentides! Van dir mentides, perquè en aquell moment estaven en l'oposició. Perdoni'n, van dir mentides i sabent-ho. per això dic mentides, perquè estaven a l'oposició i vostès si es tractava de destrossar qualsevol guany que encara que fos bo per a Catalunya era també poc potser per al Govern de Convergència i Unió.

Doncs, mirin, una part d'aquests diners de les polítiques socials vénen precisament pels acords de finançament de l'any 2000. I no nego que a través de la gestió del conseller Castells, doncs, això també es pot haver millorat. No ho he negat mai. Igual que de la gestió del conseller Oms, que també la va fer i bona. M'entenen? No es tracta de trencar tants fils. Vostès volen buscar diferències a tot arreu. Doncs, mirin, hi ha coses que afortunadament van bé i van bé perquè fa anys que estan ben

orientades. I si tinguessin un mínim d'objectivitat aquestes coses també les reconeixerien. I com que ara no hi ha eleccions, és més fàcil de reconèixer.

Un altre tema. Vostè diu que s'està fent el primer tram del quart cinturó. No, senyor Montilla, s'equivoca. No s'està fent el primer tram del quart cinturó; s'està fent el segon. Sí, o és que la Mataró-Granollers no és un tram del quart cinturó? Ah, no? La Mataró-Granollers no és un tram del quart cinturó? D'aquella anella que havia de portar de Mataró fins al Garraf? Clar que sí, Mataró-Granollers, Granollers-Terrassa, Terrassa-Sabadell, etcètera, fins a Martorell. Sí, sí, feta per un govern de Convergència i Unió. Gratuïta. I saben per què? Perquè ens vam anticipar a una obligació que en part era de l'Estat. Ara, vostè no em digui que el quart cinturó està desbloquejat, perquè una de dos, aleshores sóc jo que no entenc res. Els d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa segueixen dient que no es farà el quart cinturó. He escoltat els dirigent d'Esquerra Republicana parlant d'un carrer Major del Vallès, en campanya electoral. I vostè diu que sí que s'està fent. Doncs, comencem bé! Comencem bé, comença la festa, i encara no és president vostè.

Miri, el quart cinturó es farà o no es farà inclòs el tram Terrassa-Granollers. Si tan coherent ha de ser el Govern, doncs, miri, és fàcil de respondre això i així sabrem si realment Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana s'han empassat el quart cinturó o encara no se l'han empassat. No és tan difícil de respondre això. I no em digui que el Pla d'infraestructures que vostè va citar ahir d'aquest estiu és un pla que ja està d'acord amb tot el Govern. M'agradaria sentir-ho això, per part de tots els membres del Govern, sense retocs, perquè vol dir que aquí algú aleshores ha explicat coses que no eren. Alguns fent bandera que hi hauria coses que no es farien i altres dient que sí que es farien, i ara resulta que tots estan d'acord però no expliquen com. Jo crec que l'opinió pública té dret, en aquest moment, ha saber alguna cosa més.

Dos temes finals, en aquests vuit minuts que queden. Vostè ha parlat de l'Estatut i de la seva tramitació a Madrid. I ha dit, si no recordo malament, que vostè no l'hauria retallat tant. Oi que ha dit això? Sí, com nosaltres. Jo he sentit això. Ho ha dit o no? És que si no ho ha dit prefereixo no... Ho ha dit. (*Veus de fons.*) Senyor Montilla, vostè a més a més d'exministre és, que era el que era en aquell moment, quan es tramitava

l'Estatut, és també i era primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya. Si vostè considera que no s'havia d'haver retallat tant, per què no ho va dir? Vostè com a primer responsable d'un partit català per què no ho va dir? Si considerava que la retallada era excessiva, per què no va deixar sentir la seva veu? Per què no va fer declaracions queixant-se? Per què no va dir en què volia que no fos tan retallat? Perquè jo recordo perfectament les reunions de negociació de l'Estatut amb el Partit Socialista, on vostè hi era, i no recordo que en cap moment digués que alguna cosa que s'estava negociant s'havia de negociar millor a favor de Catalunya, i no entraré en detalls. Vostè creu que es pot pujar en aquesta tribuna al Parlament de Catalunya i dir el que vostè acaba de dir, quan vostè el 30 de setembre, vaja, l'1 d'octubre de l'any 2005 quan va sortir aquest Estatut del Parlament de Catalunya va ser el primer socialista que va dir obertament que totes les esmenes que vostès s'havien perdut en el tràmit parlamentari aquí les recuperarien en allà. Quan en aquí l'ànim que hi havia era d'anar a defensar un estatut que era molt difícil que sortís tot sencer i ho sabíem perfectament, però era un dia després, era l'endemà que s'aprovés aquell Estatut en aquest Parlament de Catalunya. Vostè va ser el primer en posar-hi aigua, un gerro sencer d'aigua freda a sobre, però no només ho va dir, senyor Montilla, sinó que ho va fer. Ho va fer –ho va fer– conjuntament amb el Partit Socialista a nivell espanyol. Mai va aixecar un dit per intentar que sortís el màxim possible de l'Estatut aprovat per aquest Parlament de Catalunya. Sempre va confiar que altres farien la feina, i la van haver de fer. Això sí, vostè aixoplugat i les poques declaracions que feien eren en aquest sentit. En tinc unes de l'abril d'aquest any, seves, directament, on diu que vostè se sent molt més comfortable amb l'Estatut aprovat a Madrid i refrendat pel poble de Catalunya que pas amb l'Estatut que va sortir el 30 de setembre d'aquesta casa.

Per tant, no em parli de les generacions i de l'ambició de futur, etcètera, perquè, miri, jo que he rebut moltes bufetades per fer els pactes que vaig fer a Madrid segueixi pensant que l'Estatut del 30 de setembre és molt millor que no pas el que vàrem pactar. (*Aplaudiments.*) M'entén? Segueixo pensant això. I a nosaltres ens poden dir moltes coses, però hi ha límits, senyor Montilla, que no estem disposats a deixar-los passar. Jo li he dit que tinc una valoració seva, doncs, personal no només de respecte

sinó... crec que és una persona que efectivament té uns valors i unes actituds que en part són positives. I ho he dit públicament més d'una vegada, a més a més, i més de dues. Ara, no crec que sigui un valor positiu pujar en aquesta tribuna i dir que vostè hauria rebaixat menys aquest Estatut, perquè no s'ho creu ningú i sobretot no s'ho creu vostè. I si vostè mateix es fa trampes al solitari, vol dir que alguna cosa falla, també. Falla alguna cosa greu, a més a més.

Per tant, miri, va ser el que va ser, va passar el que va passar i Déu n'hi do el pacte a què va poder arribar Catalunya en aquell moment. Déu n'hi do també com el va refrendar el poble de Catalunya i és evident que és un marc d'autogovern que ens permet, a partir d'ara, si les coses es fan bé, treure-li molt més rendiment possible a polítiques que després afecten directament el benestar de la gent.

I vostè ens diu: «mà estesa», mà estesa per no sé quantes coses, no? La trobarà, ja li dic que la trobarà. Com l'han trobada en aquests darrers tres anys. Ara, els demano dues coses, crec que les puc demanar. Vostès poden contestar el que vulguin contestar, jo crec que les poden demanar des de Convergència i Unió. Primer, que quan es tracti de negociar amb Convergència i Unió gran temes de país, vostès tinguin una posició conjunta com a govern. Nosaltres aquesta feina no els la podem fer. Quan vostès vulguin negociar grans temes que considerin que hagin d'anar endavant, vostès portin una posició conjunta del Govern. I, aleshores, Convergència i Unió negociarà amb la mà estesa els grans temes de país. Si vostès internament, tal com han organitzat el Govern, no són capaços d'arribar en aquests consensos, aleshores no ens poden demanar el consens amb nosaltres sense que passi res. Vostès si no arriben als consensos que han d'arribar per fer funcionar les coses, hauran de prendre decisions. I quan prenguin decisions, les que siguin, Convergència i Unió tindrà la mà estesa per poder acordar temes amb vostès. Identifiquin les grans prioritats del país, les de veritat, més enllà de qui està al Govern i qui està a l'oposició. Identifiquin aquestes grans prioritats i sàpiguen que en temes molt importants de país hi pot haver certament majories que poden tirar endavant aquests temes, però això té unes condicions. No ens demanin a nosaltres salvar les discordances del Govern, perquè no és la nostra feina. Això s'ho han de salvar vostès, si es produeixen, i si no es produeixen, molt millor.

I última cosa que crec que els podem demanar. Mà estesa? Doncs, miri, a mà estesa, mà estesa, per part nostra. Ara, aleshores, no ens diguin que estem sols. Aleshores, no ens diguin que estem sols, perquè nosaltres, senyor Montilla, –nosaltres, senyor Montilla–, no hem fet res per estar sols –no hem fet res per estar sols. (*Remor de fons.*) Bé, com no sigui subsistir i existir.

El president

Senyores diputades, senyors diputats. Senyor Mas, li queden deu segons.

El Sr. Mas i Gavarró

Com no sigui existir, però no hem fet res i vostès ho saben. No estem mirant el passat, senyor Montilla, no l'estem mirant. Nosaltres ens sentim orgullosos del passat i de quan va governar Convergència i Unió. Tenim dret a sentir-nos orgullosos d'això, però sabem perfectament quines són les circumstàncies de la política catalana i volem fer la nostra contribució, la que ens guanyem legítimament, res més que això. Ni res més ni res menys. Mà estesa? Mà estesa, però facin el favor de no voler situar a Convergència i Unió com una formació política aïllada de la política catalana, perquè vostès saben perfectament que això ni correspon a la veritat ni correspon a la nostra voluntat.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula...

Fitxer 7

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor José Montilla.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, molt honorable president. Miri, senyor Mas, jo..., bé, jo li agraeixo, no?, la cortesia i el *fair play* parlamentari al qual vostè feia referència. Si he fet referència també al seu posicionament sobre la legalitat i la legitimitat del Govern segurament té a veure amb algunes afirmacions que suposo que al llarg d'aquests mesos vostès desmentiran. Entre altres coses –i eren unes declaracions seves–, feia referència a la necessitat de canviar la legislació electoral. Entre altres coses, per quelcom que té a veure amb això.

Dit això, miri, el pacte al qual hem arribat no és exclusivament per coincidències ideològiques, com vostè diu; entre altres coses, té a veure amb coincidències programàtiques. Segurament per això vostè ho ha tingut més difícil, per arribar a acords; no exclusivament, perquè hi ha alguna porta que es va tancar, almenys amb caràcter permanent, amb algunes excepcions puntuals, que és la que va fer davant del notari, sinó perquè amb el seu programa segurament també es va tancar la possibilitat d'arribar a això, a acords de caràcter programàtic.

Però miri, aquest pacte és un pacte que no estava fet. Pensin –i vostès ho saben... Aquest pacte... (*Remor de veus.*) Aquest pacte... Ens vàrem posar d'acord, però podríem no haver-nos posat d'acord. Malgrat les coincidències programàtiques, que –això sí– repassin els programes. Per això ens ha estat més fàcil confeccionar un programa, les tres formacions polítiques. Un programa per governar Catalunya i per afrontar els seus reptes. Nosaltres..., als nostres programes no hi figuraven ni acords davant de notari, ni hi figuraven tampoc xecs i rebaixes fiscals, entre altres coses. Segurament per això, perquè hi havia més coincidència programàtica, és pel que, entre altres coses, ha estat possible arribar a aquest acord.

Diu vostè que si no ho haguéssim fet, si haguéssim dit durant la campanya la nostra intenció d'arribar a aquest pacte, no ens haurien votat perquè el tripartit estava desprestigiats. Miri, això, respecte al desprestigi del tripartit hi hauria molt a parlar. Jo vaig parlar ahir i vaig reivindicar una part fonamental de l'acció d'aquest Govern, de les coses que ha fet; moltes, poc conegudes, entre altres coses pel soroll, pel debat estatutari i per altres sorolls que hem tingut, dels quals som responsables segurament tots plegats; tots plegats hi hem contribuït, des del Govern i des de l'oposició.

Miri, l'important és que hem arribat a un acord sobre una base programàtica; que ho hem fet... Jo crec que tots hem fet una part d'autocrítica on ha pertocat fer-la; cada formació política, estic parlant. Nosaltres durant la campanya hem reivindicat una part important de l'actiu que ha representat aquest Govern, de les bases que ha assentat aquest Govern i a les quals vaig fer referència ahir perquè l'acció del nou Govern començarà sobre aquestes bases, sobre aquest edifici a mig construir.

Nosaltres, diu vostè que –tampoc al llarg de la campanya–, en cap moment vam dir que no pactaríem amb Convergència i Unió. Repassi també les hemeroteques. Vaig dir que pactes d'aquestes característiques es poden produir exclusivament quan hi ha situacions d'excepcionalitat, que jo pensava que no es donarien a Catalunya. Si vostè repassa algunes de les entrevistes, trobarà aquesta afirmació meva. Situacions d'excepcionalitat s'han donat en algun país d'Europa i han comportat un acord entre les dues grans formacions polítiques. Però pensava, i penso, que no són situacions que en aquest moment es donin a Catalunya. I, per tant, nosaltres no vàrem enganyar ningú, senyor Mas. Vostè ho sap.

Miri, segurament vostè no m'ha entès quan he dit que Convergència i Unió estava sola. He dit que Convergència i Unió no ha estat capaç de trobar socis per governar, perquè vostè pugui ser investit. No he dit que Convergència i Unió hagi estat sola o que la meva voluntat sigui que estigui sola, perquè això, evidentment, entraria en contradicció amb les meves primeres paraules d'aquest matí, que precisament han estat de mà estesa; que jo li agraeixo a vostè que aquesta mà estesa estigui també estesa per part seva.

Miri, vostè diu que Convergència i Unió no era necessària a Madrid des del punt de vista de l'aritmètica parlamentària. I això és així; però vostè sap que l'aritmètica parlamentària és un tema que és important. Si des del punt de vista de l'aritmètica parlamentària una cosa no és viable, no és un tema menor. Però, a més a més, hi ha una qüestió que té també una importància enorme, un tema tan important com l'Estatut, el nou Estatut de Catalunya, difícilment es podia fer al marge de les aritmètiques parlamentàries, en contra del primer partit de l'oposició a Espanya i del

primer partit de l'oposició a Catalunya. Hauria estat un disbarat –hauria estat un disbarat. I això ho dic ara i ho he dit també abans.

Miri, vostè diu que a vostè se l'hi ha dit traïdor, per part de no sé qui. Nosaltres segurament és que a aquestes coses hi estem més acostumats, no? (*Rialles.*), i no...

Miri, respecte al tema de l'Estatut, jo el que he dit és que les esmenes del PSC eren inferiors –eren inferiors– al resultat final de l'Estatut que vostè i jo hem votat, després d'un procés gaire fàcil. Jo no m'he posat medalles en aquest exercici, que no ha estat gens fàcil. Perquè, miri, convèncer els diputats catalans que votin l'Estatut segurament no és tan difícil, però fer una tasca de pedagogia i de pressió, i de negociació, perquè l'acabin votant a les Corts Generals i dels diputats de Cuenca, de Guadalajara o de Cáceres no és tan fàcil –no és tan fàcil. I, per tant, miri, reivindico també una certa tasca que ha fet el PSC, que ho va fer conscient que era una tasca que havia de fer situat en un segon pla –situat en un segon pla, sí, en un segon pla. Era un dels preus perquè l'operació sortís, perquè per a nosaltres era molt important que l'Estatut sortís; importantíssim. I vostè sap que Convergència i Unió i vostè certament se la van jugar, però el primer que se la va jugar, el que més se la va jugar va ser el president de la Generalitat –el president de la Generalitat–, com a impulsor, i el Partit dels Socialistes de Catalunya també, modestament, senyor Mas.

Per tant, miri, dic això perquè, si no ho he entès malament, en la seva primera intervenció vostè ha dit difícilment poden desplegar l'Estatut un partit que hi va votar en contra, amb un president, diguem, que a més a més no hi creu, en ell. I jo hi crec, en l'Estatut, eh? I he treballat perquè aquest Estatut sortís; sense fotos, certament –sense fotos. A mi les fotos m'interessen ben poc, li ho puc assegurar. I treballaré per desplegar aquest Estatut. Espero, evidentment, de la mà del Govern, dels socis de Govern, però també espero que de la mà de vostè; de la mà de vostè també, perquè no serà fàcil, i vostè ho sap. Hi ha temes del desplegament estatutari que no seran fàcils i que, per tant, entre altres coses requeriran un esforç de totes les forces polítiques catalanes, i especialment d'aquelles forces que creuen en el text.

Miri, respecte al quart cinturó, jo he dit que està desbloquejat purament i simplement trams que estan adjudicats, que tenen empresa fins i tot. En aquest moment hi ha

trams que estan ja licitats i altres que tenen consignació pressupostària en el pressupost general de l'Estat de l'any que ve. Per tant aquesta obra..., per això he dit que s'està fent –per això he dit que s'està fent– perquè està licitat, perquè hi ha trams que estan licitats, senyor Mas. Hi ha altres trams que caldrà definir-los, evidentment, més; perquè hi ha una definició feta de fa molts anys que segurament està superada pel pas del temps. I jo crec que tots compartirem fer les infraestructures que el país necessita per al seu desenvolupament, però fer-les de la manera millor possible, respectant el nostre patrimoni natural, respectant el medi ambient. Estic segur que això ho compartirem.

Per tant, senyor Mas, en mi trobarà aquesta mà estesa per negociar, certament, els grans temes de país, sobre la base d'una posició comuna del Govern, faltaria més. I, repeteixo, en aquests temes espero que puguem anar junts. Per tant, que el Govern no estigui sol, el Govern de Catalunya, i que vostès no estiguin sols, sinó que puguem anar junts. Aquest és el meu desig.

El president

Senyor Mas, pot fer la contrarèplica.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, moltes gràcies. Tres o quatre comentaris molt ràpids. En primer lloc, sobre el tema del programa, diu que nosaltres portàvem un programa que no permetia pactar –amb els que teníem la porta oberta per poder-ho fer, perquè amb altres la teníem tancada. Doncs, una pregunta absolutament ingènua per part meva: com és que no se'n va ni parlar, del programa? És a dir, es coneixen uns resultats electorals, hi ha una formació política que guanya amb tota claredat, amb tota nitidesa, una formació política que ha estat al peu cel canó, que ha demostrat sentit de país des de l'oposició, que ha estat en els grans pactes de país, i resulta que després del programa ni se'n parla. És clar, en quaranta-vuit hores vostès van tenir temps de reunir-se moltes vegades, però amb nosaltres només una. Una amb vostès i una amb Esquerra Republicana. Ni una sola paraula de programa. Jo sí que vaig preguntar si hi havia algun punt del nostre programa que fes nosa. I la resposta que vaig tenir és silenci total.

No seria normal, si s'ha de parlar de programa, que vol dir confegir un programa de govern al servei d'un projecte de país, que hi hagués hagut dies i dies per anar parlant del programa i anar coneixent quines eren les diferències? No, senyor Montilla, vostè ho sap molt bé. Això del programa és una excusa, una pura excusa per fer altres coses que vostès, doncs, volien fer exactament igual; que hi tenen dret, hi insisteixo, hi tenen dret. Però almenys expliquem les coses...

Fitxer 8

...tal com són. Per la raó que sigui, vostès, en aquest moment no volen que Convergència i Unió pugui governar Catalunya encara que hagi guanyat les eleccions. És legítim!, però no pel programa. Perquè si fos pel programa, se n'hauria hagut de parlar. Això que diu vostè dels «xecs», no? Escolti, sap que de xecs n'estan donant vostès, el tripartit n'ha donat molts de xecs! Se n'han fet un tip! O és que resulta que el complement que rep una persona amb una renda baixa no acaba sent –digui-li com vulgui– un xec o una transferència bancària? Ara ens dedicarem a parlar de com es paguen les coses, per saber si el programa és més sòlid o menys sòlid? O les rebaixes fiscals que vostès diuen. Jo, ahir, vaig llegir en un diari molt important de Catalunya –que, després, vostè no ho va dir, però que vostè volia reduir l'impost de successions i donacions a mínims, mínims, mínims –que, per cert, era gairebé anatema quan nosaltres dèiem, proposàvem la seva eliminació, que deu estar molt a prop d'aquests mínims, mínims, mínims que vostè diu; era anatema amb altres formacions polítiques amb les quals vostè ha pactat! Aquí sí que tenen una diferència de programa important, que potser per això, vostè no va esmentar ahir. Doncs miri, crec que no, crec que això són excuses de mal pagador, no?

«Les esmenes del PSC en l'Estatut haurien estat millors» Però, senyor Montilla, recordem la història? La recordem. El PSOE no va presentar unes esmenes a finals de desembre? Que no se'n recorden, vostès, d'això? En aquelles esmenes que hi havia del PSOE, no hi eren els diputats socialistes catalans? Sí o no? vostès hi eren en aquelles esmenes! Eren conjuntes!, eren úniques!, de tot el Partit Socialista sencer! I contra aquelles esmenes es va haver de lluitar! No contra les seves d'aquí

que ja estaven superades! Contra les seves i les del PSOE allà! I totes anaven en el mateix calaix! Per tant, no vinguin aquí a presumir que vostès tenien una posició en aquest sentit molt més ferma!, perquè tenien exactament les mateixes esmenes que tenia el PSOE!, exactament les mateixes, no les van ni discutir. I les van presentar! I contra aquelles esmenes vam haver de lluitar. Perquè si s'haguessin acceptat aquelles esmenes –i els altres que van intervenir en la negociació ho saben molt bé–, aquest Estatut, aleshores, no hauria sigut un estatut retallat, hauria estat un estatut anul·lat, desdibuixat completament. I eren vostès que estaven en aquell costat de la taula! # expliquem les coses tal com són!

Finalment, vostè ens diu que... Insisteix en això de la «mà estesa», etcètera, no? Doncs miri, d'acord. Ja li he dit que d'acord, no? Fins i tot li proposo una cosa en aquest sentit: fem un ple monogràfic, el mes de gener, per parlar de com s'ha d'aplicar i desenvolupar l'estatut, amb quins calendaris i de quina manera. Si és un tema que s'ha de fer entre el govern i, com a mínim, Convergència i Unió, doncs fem una gran sessió parlamentària, que tothom en el país que vulgui la pugui seguir, que se'n puguin treure conclusions; el mes de gener, perquè no es pot perdre temps en aquest sentit. Aquesta és una proposta concreta que jo li faig per acabar aquest debat...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

